Wellamo Penger

Pirre - lentävä fillaristi

Pirre – lentävä fillaristi

(tarina alkaa…)

Hyvä lukija,

kiitos, että valitsit kirjani luettavaksesi.
Toivotan sinulle antoisia lukuhetkiä ☺

Wellamo Penger

http://wellamo-penger.jimdo.com/
https://www.facebook.com/Pirresarja/

Pirre – lentävä fillaristi
(tarina alkaa...)

Wellamo Penger

© 2017 Wellamo Penger

2. painos

Kansikuva © Wellamo Penger

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-951-568-492-9

Sisällysluettelo

Lopun alkua
Luku 1 – Salainen kokous
Luku 2 – Rajuilman jälkeen
Luku 3 – Testausta
Luku 4 – Hanna kotiutuu
Luku 5 – Varoituksen sanoja
Luku 6 – Koulu alkaa
Luku 7 – Vierailu mummolaan
Luku 8 – Teatteriprojekti alkaa
Luku 9 – Lentämistä ilman pyörää
Luku 10 – Elämä on yhtä teatteria
Luku 11 – Syyslomalla
Luku 12 – Joulun odotusta
Luku 13 – Joulusta uuteen vuoteen
Luku 14 – Perhealbumin kertomaa
Luku 15 – Kevättä rinnassa
Luku 16 – Sairaalassa
Luku 17 – Hetki lyö
Luku 18 – Kesäloma koittaa

Lopun alkua

Pirre puristi pyyhkeestä käärittyä nyyttiä kainalossaan. Oli vielä pimeää ja hädin tuskin erottuvat puiden hahmot tekivät maiseman epäselväksi. Hän räpytteli silmiään ja katsoi eteenpäin – tuonne hänen oli mentävä. Hän tiesi sen, vaikkei erottanut edessään olevaa polkua pimeydessä, mutta joku tai jokin hänen päässään sanoi niin. Toivottavasti se oli oikeassa, sillä aikaa ei ollut hukattavissa – aurinko nousisi aivan kohta.

Pirre ponnisti itsensä liikkeelle, vaikka jalat tuntuivat raskaille. Hän eteni puolijuoksua, mutta nyytti painoi kainalossa askel askeleelta yhä enemmän. Hänen pitäisi laittaa se takaisin taskuunsa, mutta hän ei voinut pysähtyä. Sen paino tuntui moninkertaistuneen siitä, kun hän lähti sairaalasta ja siitä tuntui olevan ikuisuus. Aika oli kadonnut ja hän toivoi näkevänsä unta.

Mikä se oli? Pirre pysähtyi kuunnellakseen. Aivan varmasti jossain lähellä oli katkennut oksa… Ja taas! Hän kuunteli hetken paikallaan – ei mitään. Vai kuuluiko sittenkin jostain sihinää tai murinaa? Ei – sen täytyi olla hermostuneen mielen kuvitelmaa. Niin sen täytyi olla. Hän ponnisti itsensä jälleen liikkeelle. Tämä täytyi suorittaa loppuun, nyt ei voinut eikä saanut ajatella muuta. Keskity, keskity askeleisiin, hän hoki itselleen.

Auts! Pirre löysi itsensä rähmältään maasta, puiden juurien seasta. Nyytti! Hän hapuili vimmatusti ympäril-

leen, mutta pimeä, joka alkoi kääntyä hämäräksi ennen päivän kajastusta, esti häntä näkemästä nenäänsä pidemmälle. Mitä hän nyt tekisi?! Hän oli hukannut nyytin! Kaikki oli mennyttä. Pirre vaipui maahan epätoivoisena.

- Tätäkö etsit? tuttu, kähisevä ääni kuului hänen sivultaan ja ensi säikähdyksen jälkeen Pirre huokaisi helpotuksesta. Hän ojensi kätensä ja sormet osuivat tutun tuntuiseen kankaaseen.

- Kiitos! Mistä sä ilmestyit? Pirre kysyi helpottuneena ja nousi ylös pyyhkien käsiään ja jalkojaan.

Hän otti nyytin käteensä ja etsi tuttua hahmoa katseellaan, mutta pystyi vain kuvittelemaan ääriviivat.

- Arvasin, että saattaisit tarvita apua ja ajattelin seurata matkan päästä. Onneksi seurasin, sillä muuten olisimme olleet hukassa, kähisevä ääni kuiskasi. - Nyt alkaa olla kiire! Päivä nousee eikä sen jälkeen ole enää aikaa.

- Tiedän, mutt tää alkaa käydä niin painavaks, ett mä en jaksa enää juosta, Pirre totesi näyttäen nyyttiä ja lähti liikkeelle.

- Se tietää sitä, ettemme ole enää kovin kaukana. Se käy koko ajan painavammaksi, mutta sinun täytyy jaksaa, sillä kohta emme ole enää yksin. Minä en voi kantaa sitä, koska se on uskottu sinulle. Kyllä sinä jaksat – olet jaksanut tähänkin asti. Äläkä puhu, vaan säästä voimiasi, sillä varsinainen koitos on vielä edessä, Usmalius rohkaisi Pirreä.

- Kiitos kannustuksesta, Pirre huokaisi ja keskittyi jalkoihinsa edetessään polkua eteenpäin.

Jokainen askel tuntui edellistä painavammalta ja Pirrestä alkoi tuntua, että he olivat eksyneet, sillä polku oli hävinnyt ja kaikkialla oli mustaa. Vain vaalea juova jossain metsän takana kertoi ajan olevan vähissä.

Luku 1 – Salainen kokous

Hämärä huone täyttyi vaimeasta puheensorinasta. Sen keskellä olevan vankan tammipöydän ääressä istui erikoisen näköisiä olentoja, jotka olivat kuin suoraan satukirjasta. Seinät olivat tummaa hirsipuuta, joiden välit oli tilkitty sammalella. Huonetta valaisivat seinille kiinnitetyt soihdut sekä pöydän yläpuolelle ripustettu lyhty. Suuren pöydän ja sen ympärillä olevien tuolien lisäksi huoneeseen ei juuri muuta mahtunutkaan lukuun ottamatta peräseinällä olevaa korkeaa ja kapeaa tammista lipastoa. Lattia oli pehmeän sammaleen peittämä ja lipaston vieressä peräseinällä oli ovi, joka johti toiseen huoneeseen.

Pöydän päässä istui vaaleaan, hopeanhohteiseen viittaan verhoutunut, samanväriset, puoleen selkään ulottuvat hiukset omaava, kookkaan ihmisen kokoinen hahmo, haltija. Hän oli lempeän ja ylhäisen näköinen, korkeaotsainen ja suippokorvainen. Hänen vieressään istui vaaleaan, kullanhohtoiseen viittaan pukeutunut kultahiuksinen haltijatar. Heidän kasvonsa taivaansinisine silmineen ja korkeine poskipäineen olivat iättömän kauniit.

Haltijoiden vasemmalla puolella istui kaksi tonttua, joilla molemmilla oli harmaanvihreät hiippalakit ja nutut sekä harmaat parrat ja kurttuiset, hyväntahtoiset kasvot. Tonttujen jalat eivät ulottuneet lattiaan ja päätkin hädin tuskin haltijan rinnan korkeudelle. Lähimpänä

haltijaa istuvan tontun parta ulottui yli polvien, kun vastaavasti hänen vieruskaverinsa parta asettui kantajansa vatsan päälle. Tontun parta kertoi kantajansa iän, joten pitkäpartainen tonttu oli vanhempi ja arvostetumpi ja hänellä oli oikeus istua lähempänä haltijaa. Tonttujen harmaita, hyväntahtoisia silmiä varjostivat muhkeat, parranväriset kulmakarvat.

Tontuista seuraavina samalla puolen pöytää istuivat maahiset, kaksi heitäkin. He olivat nimensä mukaisesti maanvärisiä ja puun partaista juuristoa muistuttavat hiuskuontalot tärisivät heidän puheensa tahdissa. Heillä oli päällään väriltään ja pinnaltaan männyn kaarnaa muistuttavat nutut ja samanväriset housut. He olivat kooltaan hieman tonttuja pienempiä ja heidän kurttuiset kasvonsa muistuttivat väriltään puiden runkoa. Pistävän oloiset, pienet silmät toivat mieleen lähinnä tummat nuppineulanpäät.

Kauimpana haltijoista, edellisten kanssa samalla puolella pöytää, istuivat pöydän kookkaimpina kaksi peikkoa. Heidän takkuiset hiuksensa ulottuivat hieman suurten, kukkakaalimaisten korvien alapuolelle. Syvällä olevat pistävän tummat silmät vaikuttivat hieman epävarmoilta, mutta ystävällisiltä. Rosoisen ja epätasaisen ihon ympäröimä pieni suu oli puristettu kiinni niin tiukasti, että vaikutti siltä kuin heillä ei olisi suuta ollutkaan. Molemmilla peikoilla oli ruskeanharmaat, kiven harmaata, epätasaista pintaa muistuttavat housut ja takki. Kivikossa peikko muistutti erehdyttävästi kiveä.

Haltijoista katsoen heidän oikealla puolellaan istui kaksi mettistä. He sulautuivat metsään mainiosti metsänvihreine asuineen ja vihertävänruskeine hiuksineen. Liekö ollut heijastusta heidän vaatteistaan, mutta myös heidän ihonsa vaikutti vihertävältä ja vaikutelmaa täydensivät sammalenvihreät silmät. Kooltaan he olivat miltei tonttujen kokoisia.

Mettisten vierellä liihottelivat keijut, sillä he eivät malttaneet pysyä paikoillaan, ja säestivät itseään pienillä, vallattomilla tirskahduksilla. He olivat nukenkasvoisia ja siroja ja heidän pukujensa värit vaihtelivat punaisesta eri sateenkaaren värien kautta syvään violettiin. Hiukset olivat vallattoman kiharat ja niiden väri muuttui jatkuvasti hopeansinisestä kullankeltaiseen ja kuparinruskeaan. Kooltaan keijut olivat ison linnun, kuten variksen tai harakan, kokoisia.

Viimeisinä pöydän oikealla puolella istui kaksi vetehistä haukkoen välillä ilmaa niin kuin kala tekee jouduttuaan kuivalle maalle. Vetehisten hiukset ja vaatteet muistuttivat vesikasveja ja levää. Silmät olivat veden siniset, mutta erotuksena muihin vedeneläviin, heillä oli harmaiden suomujen peittämät kädet ja jalat. Tarkkaan katsottuna sormien ja varpaiden välistä saattoi erottaa räpylämäiset poimut. Heidän olemuksensa viestitti, etteivät he nauttineet olostaan, vaan kaipasivat heille luontaisempaan elementtiin, veteen.

Pöydän toisessa päässä, minne muiden pöydän ympärillä olijoiden päät välillä kääntyivät kysyvinä, oli kaksi

tuolia tyhjillään. Kukaan ei kuitenkaan sanallakaan viitannut tyhjiin tuoleihin, vaan neuvoston jäsenet odottivat kärsivällisesti kuulevansa asiasta myöhemmin.
Siellä istuivat normaalisti tummien haltijoiden edustajat. Tummat haltijat hallitsivat vuoria, kallioita, kivikkoja sekä muita karuja kasvuympäristöjä, kuten aroja, tundraa ja aavikoita. Vaaleat haltijat hallitsivat puolestaan kaikkea vehreää: metsiä, peltoja, niittyjä ja vesiä. Haltijat olivat ylimpiä luonnonkansalaisia, joista vaaleat olivat hieman tummia mahtavampia, ja muut luonnonkansat olivat haltijoiden alapuolella. Se, että haltijoilla oli ylin valta, ei tehnyt muita luonnonkansoja voimattomiksi. Kaikilla luonnonkansoilla oli voimia, joita muilla ei ollut – he täydensivät toisiaan. Luonnonkansalaisten tehtävänä oli huolehtia luonnosta ja suojella sitä, mutta ihmisen toiminta vaikeutti heidän työtään huomattavasti.

Tonttujen valtakuntaa olivat vanhat havupuuvaltaiset metsät mettisten viihtyessä tuoreissa lehtimetsissä. Maahiset olivat kotonaan maaperässä joko sen pinnalla tai alapuolella erilaisissa koloissa sekä luolissa ja peikot kallioilla, kivikoissa sekä luolastoissa. Keijut olivat pellon ja niityn sekä nuorten ja valoisien metsien kansaa vetehisten viihtyessä nimensä mukaisesti erilaisissa vesistöissä.
Hiisit eivät yleensä saapuneet kokouksiin, vaan elivät erakoina soisilla alueilla, minne toiset luonnonkansalaiset eivät mielellään menneet. Vaaleiden haltijoiden vanhin kävi yleensä tapaamassa hiisien johtajaa, isoa hiisiä

eli Hiisiä, ennen neuvoston kokousta tuodakseen esille myös hiisien asioita ja näkemyksiä.

Luonnonkansoista haltijat olivat vanhimpia ja viisaimpia. Vaaleat elivät keskimäärin 5000 ja tummat 4000 vuotta, tontut 1500 vuotta ja siitä alenevasti mettiset, maahiset, keijut, vetehiset ja peikot, jotka elivät noin 400 vuotta.
Hiisien tarkkaa ikää ja määrää ei tiedetty. Oletettiin, että he elivät saman verran kuin peikot, mutta joidenkin lähteiden mukaan heidän elinikänsä oli useita tuhansia vuosia. Hiisien asema luonnonkansojen keskuudessa oli epäselvä. Suurin osa luonnonkansalaisista uskoi heidän olevan sukua peikoille, mutta hiisien alkuperästä liikkui muitakin tarinoita, joiden luotettavuus oli kyseenalainen. Erään tarinan mukaan suolla asuneista haltijoista oli tullut aikojen kuluessa hiisejä. Luonnonkansoista vain haltijoiden oletettiin tietävän totuuden, mutta sitäkään ei tiedetty varmasti, sillä hiisistä oli tullut vuosituhansien aikana vaiettu salaisuus. Haltijat kuitenkin luottivat hiiseihin ja kysyivät joissakin asioissa neuvoa hiisien johtajalta.

Hopeiseen viittaan pukeutunut haltija otti kyhmyisen nuijan käteensä ja kopautti sillä pöytää. Pöytäseurue vaikeni ja suuntasi katseensa odottavasti haltijaan.
- Haum ystävät! Aloitamme kokouksen, sillä emme voi enää odottaa, Vanha Valkoinen, vaaleista haltijoista vanhin, aloitti.

'Haum' oli luonnonkansojen vanha, yhteinen tervehdys, jolla he osoittivat kunnioitusta toisiaan kohtaan.
- Tummille on todennäköisesti tullut jokin viive ja he tulevat heti, kun pääsevät. Oletan, että olette havainneet kyseessä olevan neuvoston ylimääräinen kokous, Vanha Valkoinen puhui matalalla, sointuvalla äänellä.

Pöydän ympärillä olevat olennot pudistivat innokkaina päätään ikään kuin näin saisivat nopeammin tietää, miksi heidät oli kutsuttu ylimääräiseen kokoukseen. Kokoukseen osallistujat edustivat luonnossa eläviä kansoja, joista ihmiset eivät tienneet joitakin poikkeuksia lukuun ottamatta. Luonnonkansojen neuvosto kokoontui ihmisten ajassa kerran sadassa vuodessa keskustellakseen yleisistä asioista sekä vaihtaakseen kuulumisia. Poikkeustapauksissa kokoonnuttiin useammin, mutta se oli harvinaista. Nyt edellisestä kokouksesta oli kulunut vasta 30 vuotta, joten neuvoston jäsenten kiinnostus oli herännyt.
- Missä Tummatuuli ja Myryk ovat? Ovatko he ilmoittaneet viiveestä? vanhempi tontuista, Keteri, uskaltautui lopulta tiedustelemaan nyökäten samalla pöydän toiseen päätyyn.
- Emme tiedä varmasti. Liikkeellä on huhuja, mutta uskon, että ennen pitkää saamme tietää, Vanha Valkoinen totesi.
- Millaisia huhuja? Jäkli, maahisista vanhempi, kysyi.
Hänen vieressään nyökytti toinen maahinen, Juurkos.

Luonnonkansoilla oli kirjoittamaton sääntö, jonka mukaan kunkin kansan vanhempi edustaja aloitti keskuste-

lun, minkä jälkeen oli nuoremman vuoro. Kun keskustelu oli avattu, molemmat olivat vapaita käyttämään puheenvuoroja. Vanhemmalla oli yleensä aina nuoremman varaukseton kunnioitus.
- Niitä on turha toistaa niin kauan kuin ne ovat huhuja. Saattaa olla, että saamme piankin varmistuksen asiasta, Vanha Valkoinen rauhoitteli. - Olemme saaneet huolestuttavia tietoja eri puolilta maapalloa. Niiden mukaan luontoa ja asuinpaikkojamme tuhotaan yhä kiihtyvällä tahdilla. Kaikista ilmansuunnista tulee samankaltaisia uutisia. Metsiä tuhotaan, maaperää kaivetaan ja louhitaan, vesistöjä ja ilmakehää saastutetaan. Koko maapallolla ei liene sellaista paikkaa, joka olisi turvassa ihmiseltä. Ahneus, itsekkyys ja välinpitämättömyys ovat vallanneet ihmismielen… Se on niin surullista.

Huoneeseen laskeutui käsin kosketeltava hiljaisuus. Soihdut lepattivat seinillä luoden mielikuvituksellisia varjoja huoneeseen. Jokainen näytti vaipuneen murheellisiin ajatuksiin, kunnes vanhempi mettisistä, Navais, rikkoi hiljaisuuden:
- Mitä meidän pitäisi tehdä?
- Niin mitä? Kaarne, nuorempi mettisistä toisti nyökytellen päätään ja katsoi odottavasti muita pöydän ympärillä olijoita.
- Pistetään ne kuriin ja jäykistetään ne, peikko Örmius ehdotti lyöden nyrkillä pöytään.
Tavallinen pöytä olisi moisesta täräyksestä hajonnut, mutta vahva tammipöytä vain vähän tärähti.
- Joo, jäykistetään ne, Rupisko, nuorempi peikoista innostui ja heilutti nyrkkiään ilmassa.

Peruskoulun viimeistä vuottaan aloittava Birgitta Pirre Köngäs löytää rajuilman kaatamasta koivusta omituisen kellon. Ennen pitkää hän huomaa pystyvänsä lentämään kellon avulla näkymättömänä.

Kello on tonttuseppien 3000 vuotta sitten takoma voimautin, joka on vain yksi luonnonkansojen voimauttimista. Pirren on tuhottava kello ennen kuin se joutuu vääriin käsiin.
Mutta miten, missä ja milloin?

Lehmussalmen pikkukaupunki Keski-Suomessa on Pirren kotikaupunki ja kirjasarjan tapahtumat keskittyvät sinne.

Pirre - lentävä fillaristi aloittaa kirjasarjan.

9 789515 684929

BoD™ BOOKS on DEMAND

www.bod.fi